

הגות
אומרים

כשיטה ישראלית על מונטה קרלו

* מה ההבדל בין חלוץ לפוליטיקאי?

* ומה מותר לנועה דת'ה?

להחמיץ את החוויה, במילים משוטט ואמיצות אלה נימקה איה החולונית את הופעתה בבקני בתחרות מלכת היופי האחרונה, וכתה להסכמתי הנלהבת של עורך יורו והבר מרעיו.

אכן, אך צביעות וצרות-מחין היא להעב, כי נערה דתית, שיומרת מסורת, במשפחה חרדה, אייפשר לה שתטעם מן הפעם לפעם מחוויות הר חיים השמורות לבנות חוששות בלבד. הנפוך הוא. אין קושי רב להיות נערה דתית, מסוגרת בדי אמונית, בחברה משפחה וידידה הפיככים עליה מפני כל השפעה חיצונית מניקה. להיות נערה דתית שאינה מהססת לחוות מרי פעם את מנטמי העולם הגדול, ועל אף זאת להמשיך ולחזיק בטקסנות ובמסורות אין קוץ להשקפת עולמה הדתית, זו גדולה דתית העוברת את כל ההי למשל, להצטלם בעירום כה, נערת החורש של

שבועון ספורטיבי מפורסם, לשנות סקרימים בשבת על הכנרת, לאכול פטיק לכן אצל זאקו. לככב בסרט פורנו. נערה דתית העוברת את כל ההי ויות הנוראות הללו ונשארת דתית — כל הכבוד לה. ויש עוד חוויות.

לא נעים

כל העתונים ממישיכים לספר את פרשת גניבת האורגים, אותה מייחסים לישראל. אבל הרומס הנורא הוא שאינם לוקחים את העניין ברצינות הסטיריקן ב. מיכאל קובע: לא נעים, אבל לצור רך יצירת תולדות חובית, אנחנו בוחרים במבי צעיראווה לא-כליכך חוקיים.

ההרגל הזה הוא עתיקי-זמן. הוא החל כבר בשנת 1959, כאשר במבצע מבריק נחפה אדולף אייכמן והובא ארצה לתת את הדיון על מעשיו. הלפו שבע שנים, ולאין הגיע בלהוט שובהי עין מיג 21 טראקי אחד, כדי להעלות את המוראל ואת המידע. העולם כבר החל למחוא כפיים בחיפוס.

בשנת 1968, התרחש — כך מוענת העתונות הזרה — מבצע האורגים. מבצע "טוקי" (יאיוה עיקי...) מרצים ומושלם, אשר רק עתה מעורר את תדהמת קהילת העמים. סוף 1968 — ספינת שיפודי נעלמת בשוול הקסמים הישראלי, ומציאות את קהלי-האחרים מרענו מריב הת" פעילות. שנת 1970, והראדאר הסובייטי מונה אלי על באקרופטיות וירטואוזיות, ונותת נחיתה רכה בחיקו. העולם קוצר את נשימתו, וצויע "עוד פעם !!!"

ישראל נענית להפצרות העולם, ובשנת 1971 מניעים ארצה מסמכי-המיראזי בהסנת האדיבה של מר פראנקנב. קהל האוהדים ממש משתגע. יעבשיו, כאמור, מתפצצת פרשיות האורגים. יש להנית, במרה גדולה של סבירות, כי הת" החשו עוד איאלה מבצעים הוליוודיים אשר כבוא העת יסחפו שאגות הויהספר מהעולם הע"י.

למען האמת, כלל לא אתפלא אם יתברר מהר כי חולית שוטטים ישראלית נועת, משפח על הקאיני במינסה-קולו ובמבצע מבריק רוקנה את הקיפות כדי לממן את מבצע הפיפת היהודי מים, שמכירתם במקאו הביאה מיליוני דולרים חיוניים לקופת משרד-הסעד המרדוללת. (הארץ)

פסוקי השבוע

- עזר וייצמן: ברור שבקואליציה אחד הולך לקראת השני. חלוי מי הולך מחצית הדרך ומי יותר.
- גלדה מאיר: בממשלה לא יושבים גאונים.
- שר המשטרה, שלמה הלל: כשם שאין אף מטוס מקורקע. צריך לשאוף לכך שלא יהיה אף נער מקורקע.
- שר-הבטחון שמעון פרס: אני מעדיף להיות אריה בעור של גדי מאשר גדי בעורו של אריה. לא היתתי נץ. אינני עתה יונה ואסילו לא פרס על שמי.
- הרמטכ"ל רב-אלוף מרדכי (מז"ט) גור: איך תזכור אותי ההיסטוריה? נשאר ואת ההיסטוריה.
- בית-הדין של נמיר-קריתא: אין לך חילול השם גדול יותר מהשתתפות בבחירות לכנסת. אשר כולה מבוססת על חוקי עובדי כור כבים ומזלות.
- הנס זינגר, סנדלר מרעננה: נעל של צנתן לא הולך בנשף ריקודים; צבא לא הולך בפוליטיקה.
- הרב הראשי שלמה גורן לשופטים בי משפט הרב לוינגר: מותר לי להגיד מה שאני רוצה. אתם לא הייבים לשמוע.

פרסומאים כמיעוט

נרדף

הקארקטוריסט קריאל גרדוש הוא "דוש", יוצא להגנת הפרסומאים מוכרי-המפלגות, ומנסה להסביר מה ההבדל בין הצגת-בכורה של מחזה לבין הבחירות:

תעמולת בחירות, בכל צבתי הקשת הפוליטית, אינה מכוונת אל האינטליגנציה המפונקת בלבד. אחר הכל, זו מספקת מנדאט אחר פקושי. אין זה אלא "עליות" מתחפר לזולל כבעיות המורכבות, העומדות בפני מטה בחירות מצוי של מפלגה מצויה הכולל את איש הפרסום המזוע, שהי בימים אלה על גלולת מרץ והרגעה. כמובן אין צורך לרחם עליהם. זה עיוסק ומקצוע. יחד עם זאת, הבה נהיה כנים עם עצמנו. האם אנהו, חכמים ונכונים שכמונו, — אלה שמודעוטים למראה מרדע או פרטין פוגר טים בחושינו המעוררים, — האם יכולנו לעשות זאת הרבה יותר טוב? יד אל הלב! האם פשוט כל כך לנסח טקסט, להפיק קטע פילמאי ש, מרדכר בכל השפות, אל השכל ואל הרגש, מיכין ומי שכנע לגבי רוב שכבות הציבור, פועל ביטילות בספר התרבויות, הרגות, הרזיות והציפיות. אז הם נכשלים לרוב. בעיקר, אצלנו. אז מה? הם עלולים להצליח פה ושם. ימים קרובים יגידו.

חניויות למכר

פוליטיקה

ריביון של המפלגות והרשימות הרצות לכנסת והתעמולה הרדודה שלהן, גרמו לדוד שחם לק" בוע מה בין חלוציות ובין פוליטיקה לשמה: ברוחה אנטישמית מוענת, שכאשר גוי רוצה לפתוח חנות חדשה, הוא שואל תחילה איזו פח"ר רה כבר מוכרים כסביבה, כדי לפתוח חנות למימי כר פחורה אחרת, שעדיין איינה נמכרת בה, ואילו יהודי שואל מה כבר נמכר כאן ופותח חנות נוספת למימכר אותו דבר עצמו. איני מאמין שאפשר להקיד על השתקפותו של איפי לאימי באופן פתיחתן של חנויות חדשות, אבל אני בטוח שיש כאן תיאור נאמן למדי של ההכ"ר דל הישרי בין חלוציות ובין פוליטיקה.

חלוץ הוא אדם השואל את עצמו מהם הדברים הצריכים להישנות ואין אחרים עושים אתם — והוא מקבל על עצמו לעשותם. פוליטיקאי שואל מה אחרים עושים ואומרים (בעיקר אימרים) — וממהר לומר בדיוק אותם דברים. (ידיעות אחרונות)

התעלמות מערבים

החגיגות לציון עשור לאיחוד ירושלים היוו הודמנות מצוינת לעסקנים שונים לספר לציבור, מעל דפי העיתונים, מה נעשה במשך השנים בעיר המאוחדת. על מה שלא נעשה — עמד יהודה ליטיני, כתב לעניינים ערביים במאמר שכותרתו: "מעגל סגור של בעיות".

בכולנום העשייה של עשר השנים האחרונות, התקלמו הרשויות הישראליות במעט כליל מה אספקט הערבי — האנושי והלאומי. לצדך תשי" לום מעימ, הפוחר הערבי הוא בעיני השלטונות הישראלים ישראלי לכל דבר, אולם אם הוא מוחה על כך, שיבת וסיגור את חנותו, לא מהסס החוק הישראלי להפעיל נגדו רכיבים שלא היה מעז להפעיל כלפי פוחרים יהודים. שוטרים מטלי פנים או כאים לפתיחה של הפוחרים ומאלצים אותם כאויבים מוסוים לפתוח את החנויות. לי אולם, יחס דומה לערביי ירושלים המאוחדת ול- ערביי השטחים המוחזקים. אין פלא לכן, שאותם ערבים חשים עצמם כחלק אינטגרלי מהשטחים המוחזקים ולא מירושלים המאוחדת. (הארץ)

חוויה דתית

על פרשת הסטודנטית (מאויברסיטת בר-אילן) איה ויינריב, שלמרות שהשתחררה מצה"ל "מטעמי דת" לא היססה להופיע בכגדיים בתחרות מלכת-היופי (העולם הזה 2069) מגיב יריו, המדור הסאטירי של חותם: "אמנם זה לא מקובל שבחורה דתית תפיע בתחרות שכזו, אבל רק משום שהחברה דורשת שבחורה דתית לא תעשה זאת, החלטתי לא

תקד רכש ממנו שלושה ריי שומים, שמצאו משכן כבוד בחווילתו בסביון. לפני שבוע הגיע פלאטו-שרון לבאר-שבע, כדי להיות נוכח בפתיחת תע" רוכתו השניה של יגאל נמיר, בגלריה ליר. הפעם לכש צירושמן גדול הנקרא "בדרך חזרה" (מסירת מלחמת יום הכיפורים). המתארת חייל הר נמלט מהתעלה, ותרם אותו למועדון "בית הלחם" של נצי צה"ל, באסקה.

לעומת בעלה, נתגלתה אנט פלאטו-שרון כחובבת רישומייעורים נלהבת, ורכשה את "ההשתקפות", אשה יפה בעירום מל הראי. הציר החג"ר גש בן ה-26 ניסה את כוחו בשירה בעברית עם האורחת היפהפיה, אך זו הפתיעה אותו כשאמרה: "גו, בוא נדבר אי-דיש. זה הולך לי יותר קל". היא גילתה, כי אמנם היא מתקדמת בלימוד העברית, אבל אידיש היא "תפסה" במחירות מהמותה, גב' פלאטו, שהגיעה לישראל מצרפת. ומתגוררת יחד איתה. על צווארה של אנט מתנוסס בימים אלה תליון-ענק מהב. משובץ בעשרות יהל"ר מים באותיות "פש", שבעלה הניק לה כשי, על עורתה של מסע הבחירות שלו לכנסת.

אחרי שוטט בשווקים ובעיירות הפיתוח כדי לעשות נפשות וקולות לתנועתו, הגיע אלוף (מיל) אריק שרון ב-יום השישי האחרון לסיור בחי-רות גם ברחוב דיזנגוף בתל-אביב, כשהוא מלווה בחברת רעייתו, לילי. בין השאר התי-ייצב אריק גם בקפה שולטן ברחוב פרישמן, בו מתלכזים ביום שישי כל שמאלני העיר. הצהיר אריק בביטחון: "באתי למקום בו יש לי הכי הרבה תומכים!"

אחת שסימט בני התנו"ע הקיבוצית, די לבכות בארץ הזאת" לא עשתה עליה כל רור שם היא אביבה יפה, רע-ייתו של הח"כ לשעבר אבר"הם יופה, שתקופת כהונה אחת בכנסת (מטעם הליכוד) הספיקה לו כדי לא רצות לחזור אליה. אמרה אביבה: "זה נכון שמסטיק לבכות בארץ הזאת. מי שרוצה לבכות — שיש לי מאריקה!"

שמואל פלאטו-שרון נתגלה כמערץ נלהב של הר צייר יגאל נמיר לפני למעלה משנה, בעת שביקר בתערוך כחו הראשונה ברמת-גן, ואף ציין כמה מילות התפעלות שבסחו בספרו החמלית. אשר

יהודה ברקו וראובן ברייתום, שני כוכבי הסרט "חש"ר", בוא נפוצץ מיליון! באו ב' שבת האחרונה לקולנוע "חן" בתל-אביב, כדי להיות נוכחים בהצגת-הבכורה של סירטם, בו הם מבצעים שוד במטרה לעזור לפתור בעיות של שכונת-עוני. הצופים שכחו כי המדובר בעצם בשוד דיום ומעריציהם הרמו אותם וצעקו: "ברקו וברייתום לכנסת!"

הגיטאריסט המעולה, היה אחד האמנים הרבים בערב למען מנחה שלי שהתקיים בביתם של שחקן התיאטרון הקאמרי יוסף כרמון ואשתו אסתי. בערב זה הופיעה גם קבוצה של שחקנים מתיאטרון חיפה ובניהם אילן תורן, אילן דר, סנדרה שדה, עזרא כפרי ומוני מושנוב, שקראו שירים הופיעו קטעים מתוך "ליל העשרים", "ח"ב אריה (לובנה)" אלאב קרא קטעים מסיפרו "שלוש", וגילה אלמגור הנחתה את הערב שבו הופיעה גם הזמרת שרה אלכסנדר. בהפסקה נאספו תרומות בקהל.